

Muistoja Parkanosta

Minulla oli ilo toimia 55 vuotta sitten runsaan kahden vuoden ajan pastorina Parkanossa. Vasta papiksivihkimystilanteessa Lapuan tuomiokirkossa tammikuussa 1961 sain tietää tulevan – eli ”huomenna alkavan” - toimipaikkani sijainnin. Pohjoisesta, Kiimingistä, kotoisin olevana minulla ei ollut mitään tietoa Ylä-Satakunnan alueesta tahi Parkano-nimisestä pitäjästä. Kartta käteen: Mihin ilmansuuntaan?

Niin vain nuo muutamat vuodet muodostuivat elämässämme aivan merkittäviksi. Puolisoni, Maija-Liisa, sai johdatella äitinä kahta ensimmäistä lastamme elämän alkuun. Minä puolestani sain Parkanon seurakunnassa hyvän alun kaikkeen seurakuntatyöhön. Kirkkoherrana toimi Veikko Varila, ystävällinen ja vakaa rovasti. Nuorena pastorina läheiseksi työtoveriksi tuli nuorisonohjaaja Oiva Yliruusi, joka järjesti nuorisolle monenlaista toimintaa, leirejä, retkiä, nuorten iltoja, lauluja, partiota, kerhoja. Muistamme nimeltä Maija-Liisan kanssa, että tuon ajan nuorisosta hakeutui lähemmäs kymmenen nuorta Helsingin yliopiston teologiseen tiedekuntaan.

Asuimme Pikku-Pappilassa rinteessä kirkonmäellä. Kaunis paikka, omenapuita puutarhassa. Seurakuntasisar Anni Tikalla oli pienempi asumus samalla tontilla. Pitkäaikaisena työntekijänä Anni tiesi hyvin, mihin kaukaiseen kyläkulmaan meidän piti mennä vanhusta tai sairasta tervehtimään. Anni oli eloisa, nopeaotteinen diakonissa. Jukka-poikamme lauleli virttä mukaillen: ”Anni-täti vaihtelee, Taivaan Isä suolelee.”

Helmikuisin alkoi vuotuinen kinkerikierros. Jokaisella kylällä vietettiin päiväsydän. Kirkonkirjojen tarkistus oli tärkeä osa ohjelmaa. Rovasti Varila luki arvokkaasti kaikki kylän asukkaat nimeltä, jolloin selvisi, oliko joku asukkaista lähtenyt kenties ulkomaille ilmoittamatta siitä väestörekisteriin, tai muuta vastaavaa. Erään kerran pidimme kylällä aamulla koulukinkerit. Kun lumituisku oli tukkinut tiet, jatkoimme kirkkoreessä hevoskyydissä kinkeritaloon. Massiivinen kirkonkirja oli huolella peitetty vällyjen alle. Kanttori, tirehtööri Matti Roihan matkaharmoni oli mukana (vai oliko sittenkin jätetty koululle?) Olisiko mahdollista, että nämä tuiskupäivän jälkeiset kinkerit pidettiin Porin tien suunnalla olevassa talossa?

Jos kirkkoherra ei päässyt kinkereille, kirkonkirjaa ei voitu ottaa mukaan, vaan se oli visusti holvissa tallessa tai kirkkoherranvirastossa. Kanttori Matti Roihan virsitunnilla ei aika käynyt pitkäksi. Matti oli huumorin tunteva aina hyväntuulinen. Keskustelevan, täysipainoisen katekismustunnin piti Oiva Yliruusi. Kylänvanhin käytti puheenvuoron kuvaillen keskeisiä kylän asioita. Pyhäkoulujen tilanne tarkistettiin, valittiin kenties lisää opettajia.

Kinkereillä vallitsi säännönmukaisesti leppoisa tunnelma. Oli juhlan tuntua. Aurinkoisena päivänä pakkasyön jälkeen miehiä seisoskeli väliajalla talon edustalla. Saatoin silloin todeta, ettei Oulussa helmikuun aurinko vielä lämmitä. Aurinko paistaa pohjoisessa kriittiset kaksi sormenleveyttä matalammalla.

Kaiken kaikkiaan Parkanon vuosina saimme elää ystävällisen kansan keskellä. Nuori pastorin perhe otettiin hyvin vastaan. Oma persoona rakentui parissanne. Jospa esillä pidetty Jumalan sana puolestaan sai rakentaa kuulijoita. Näitä aikoja on hyvä muistella.

Eläkekotimme on Kiimingissä (nykyisin osa Oulua), lapsuuteni maisemissa. Parkanon vuosien jälkeen olimme Lapualla ja sitten Oulussa papin virassa ja uskonnon ja psykologian opettajana lukiossa.

Kiitollisuutta tuntien, kiittäen ja Jumalan siunausta Teille toivottaen

Juhani Laurila

P.s. Virike tämän tekstin kirjoittamiseen lähti siitä, kun sain tavata kirkkoherranne Liisa Myyryläisen kevättalvella Oulussa teologisilla opintopäivillä. Kiitos hänelle välittäjän roolista.